

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Тхієн сказали, що починається все завжди з історії.

— Що «все»? — запитали Чжи.

Уві сні вони були глибоко засмучені, роздратовані, мало не злі. Але Тхієн, такі ж стримані, як і наяву, лише продовжили віддавати шану Добродієві Дзвону. Поцілувавши його монету, прокололи собі пальця і крапнули крові в жертвну чашу.

— Усе на світі, — відказали вони, не обертаючись. — Світ починається з історії. З неї ж починаються й династії, епохи та війни. Любов і помста. Все починається з історії.

— Але що це означає?

Чжи відповіла нейсінь, люба супутниця Тхієна, що сиділа в ченця на плечі, — Безмежна Чеснота.

— Спитайте в Майже Блискучої, — порадила вона. — Краще спитайте в Майже Блискучої.

Нейсіні, духи спогадів у подобі балакучих одудів, пам'ятали всі історії, які коли-небудь чули, і все, що лишень траплялося їм на очі. Безмежна Чеснота Тхієна і Майже Блискуча Чжи були такими ж символами Співучих Узгір'їв, як чернечі пурпурові халати й голені голови. Чжи помацали себе за плече, вмить усвідомивши, що Майже Блискучої з ними нема.

— Спитаємо, авжеж, питаємо, але...

Безмежна Чеснота й далі щось казала (чи наймні розтуляла й стуляла дзьоба), та слів Чжи не чули. Спробувавши підійти ближче, відчули, як обважніли кінцівки, а спробувавши поворухнути ними — прокинулися.

— З усіх забаганок моєї найлюбішої донечки, з усіх коштовностей, які ми можемо їй купити, всіх смачнющих фазанів і зайців, яких може з'їсти, вона вирішила, що їй конче потрібен чернець! — вигукнула пані Фам зі свого кутка запряженого волами фургона.

— Мамо, я вас прошу, — тихо відповіла Фам Нюн. — Ми ж так далеко від дому! Та й хіба їхній лик не нагадує вам про ченця Люя? Вони такі добрі й поведися так люб'язно, коли мої книги розсипалися по всій дорозі. Допомогли зібрати всі до

одної. Я невимовно вдячна їм за те, що погодилися супроводити нас на сватання й дати мені благословення, щоб уберегти від лихих духів. Невже й ви не вдячні?

Чжи обережно сіли, намагаючись стерти з очей рештки сну. Їм не личило спати так допізна, й вони кілька разів ковтнули слину, щоб освіжити рот.

— Атож, ми допоможемо, — промовили. — Хоча точно казали вам, що Співучі Узгір'я більше мають справу з історією, ніж із духами.

Пані Фам повернула до Чжи довгий ніс і зміряла їх суворим поглядом. Лице мала схоже на доньчине, вузьке й бліде, наче зернятко рису, але в тої очі були великі й вологі, а в цієі — примружені від пихи та недовіри.

— От бачиш? Треба вертати й знайти тобі ліпшого ченця — наприклад, із храму Тисячорукої Покровительки чи Близнят Цзюнь-лі. Бо цей тільки й уміє, що історії розказувати.

— А я люблю історії, — відказала Нюн і несміливо взяла Чжи за руку.

— Це добре, бо історій у нас предостатньо, — промовили Чжи, зачаровані усмішкою Нюн.

Вона широко розтягнула стиснені губи, один кінчик яких був вище за інший, — і нічого милішого чернець іще зроду не бачив.

Фургон сіпнувся, й Нюн упала на Чжи. Її шовковий халат був напахчений трояндами, але під тим ароматом Чжи, дещо зашарівшись, розпізнали дух шкіри та поту, дещо різкуватий після кількох днів у дорозі. Нарешті Нюн відновила рівновагу й сіла, скромно приклавши кінчики пальців до щік. Чжи також вирівнялися, відчуваючи на собі важкий підозріливий погляд пані Фам.

— Ми не лише розповідаємо історії, а й записуємо їх, — провадили вони. — Хіба не гарно буде, якщо весілля вашої доньки увійде в архіви Співучих Узгір'їв? А була б тут Майже Блискуча...

— Невимовно шкода, що вона не змогла вирушити з вами в цю мандрівку, — сказала Нюн. — Я б дуже хотіла познайомитися з нею. Думаю, вона напрочуд мила.

— Такого краще при ній не казати, — мовили Чжи, — але перед вами я визнаю, що це правда.

Зненацька Чжи відчули невимовну тугу за своєю супутницею, але не встигли нею поділитись, як із фургоном порівнявся пан Фам і заглянув усередину крізь вічко в шатрі. Такий самий худорлявий, як дружина з донькою, він був дещо незграбний на коні, зате дуже суворий на лиці.

— У вас тут усе гаразд? — спитав, зазираючи, наче перевіряв курей у курнику. — Крихітко Нюн,

ти вже вмилася й підпиляла нігті для чоловіка? Убрала найкращий халат?

— Авжеж, татоньку, я готова, — із давно натренованою терплячістю відказала Нюн. — Я все життя мріяла стати нареченою.

З обличчя було видно, що батько хоче сказати щось іще, але тут його кінь форкнув і замотав головою, тож треба було відвернутись його приборкати, а Нюн тим часом крутнулась до Чжи.

— Мати навчили мене вести господарство, і я вважаю, що готова, та життя може виявитись непередбачуваним, еге ж? Сподіваюся, з мене вийде хороша дружина.

— А ми — що чоловік вас достойний, — відповіли Чжи.

За роки мандрів вони вже наслухались історій про недостойних чоловіків.

— Достойний, недостойний! — вигукнула пані Фам. — Кому яке діло до тієї достоїнності, коли корабель твого батька розбивається на берегах Зелених островів, а мій брат-негідник забирає собі дідів маєток і спускає в карти? *Достойний*, ченче, означає *багатий*. Досить багатий, щоб забезпечити моїй многоцінній донечці довічний комфорт.

Чжи чемно кивнули, але в душі зраділи, помітивши, що Нюн легенько обурилася. Виглядала вона

так, неначе її не здивує ні достойність майбутнього чоловіка, ні його недостойність, і чернець розумів, що така незворушність неабияк їй допоможе.

Пролунав вигук погоничів, і Нюн виструнчилась.

— Дой Цао, — промовила вона, і в голосі її забриніла тривога. — Ой, це ж Дой Цао.

Спритніше, ніж могло б здатися Чжи, вона відчинила задні дверця фургона й вистромила ноги, готуючись стрибати.

— Ходіть зі мною, — звернулась до Чжи. — Ходіть, покажу вам свою нову домівку!

Лишивши свою торбу й старанно уникаючи прискіпливого погляду пані Фам, Чжи зіскочили з фургона на ходу й приземлилися не так зграбно, як Нюн. Воли були найзручнішим і найнадійнішим засобом пересування півднем імперії, але надто вже повільним — тому Нюн і Чжи легко їх перегнали й попрямували до мурів палацу Дой Цао.

У стольному місті Анх, де на мамонтово-лев'ячому троні засідала Імператриця Пшениці Та Повені, Західний Цзі вважався спірною територією — а сам себе він називав повністю незалежним. Такі розбіжності призвели до численних жорстоких воєн, про які нагадував височенний мур довкола маєтку. Понура сіра стіна, як помітили Чжи, наблизившись до неї разом із Нюн, була завтовшки з дитячий зріст.

— Але ж який негарний, — розчаровано озвалася Нюн. — Дой Цао мав би бути прекрасним палацом, вимріяним у часи династії Ку, проте який же він негарний.

— Але ж як добре, що мур таки не з часів династії Ку, — послужливо промовили Чжи. — Подібні ми вже бачили. Такі будували в часи правління Імператриці Солі Та Долі, щоб витримували навалу мамонтів. Ставили їх поспіхом, от і виходили вони не дуже гарні, проте нерідко берегли речі виняткової краси.

Нюн кинула на Чжи надивовижу хитрий погляд, і кутики її уст підсмикнулися вище.

— Виняткової краси, ченче?

Чжи мало не зашпортались на рівному місці, а Нюн звернула задумливе лице до мур.

— Якщо сватання мине добре, тут буде мій дім. Я житиму тут. Може, навіть буду щаслива.

— На це покладатимуться всі надії, панно Нюн, — відповіли Чжи, відчуваючи, що слід говорити обережніше.

— Ходім. Хочу підійти ближче. Ще встигнемо повернутися до фургона, аби мене представили ймовірному чоловікові як годиться, однак порозглядати свій новий дім випадає лиш раз, еге ж?

Зблизька мур довкола Дой Цао був і справді негарний. Його виклали з темно-сірого каміння,